

LA PLAÇA ROJA

Ella era deliciosa i perillosa com una garota. Quan en Vladimir Bogdanov la va trobar, feia temps que ell escrivia novel·les de qualitat dubtosa que habitaven, gairebé perpètuament, els racons més oblidats de les llibreries. Havia provat un bon grapat de gèneres i temàtiques, i havia canviat sovint les expectatives sobre el tipus de lector que volia atrapar. Uns quants editors sense escrúpols li havien xuclat les idees i els calers més de dues vegades seguides. En aquell moment, però, tot semblava que es solucionaria de la manera més senzilla que només es poden solucionar les coses més complicades. L'havia contractat un editor perquè escrivís una col·lecció de novel·les de ciència-ficció. El tracte era escriure vint-i-dues novel·les en un termini de temps no especificat que portarien pseudònims diferents. Als pocs segons de firmar el contracte l'editor ja es rellepava grotescament els llavis contant els futurs diners que en trauria.

Malivia en un pis rellogat tant ple de llibres de segona mà i figuretes de dinosaures ferotges i éssers primitius (restes de la voluntat frustrada de ser arqueòleg) que semblava que no hi pogués cabre ni un fil de llum. Arribava el fred per totes les escletxes i es barrejava amb la xafogor que propiciava la teulada de l'àtic. Tot plegat un microclima que hagués propiciat l'aparició de noves espècies d'éssers inhòspits si la salubritat del pis ho hagués permès.

L'única persona que creia que coneixia llavors el seu número de telèfon era el seu agent literari, que s'embutxacava per una estranya llei que en Vladimir desconeixia totalment però que l'agent s'entestava a fer-li creure que era el tracte habitual, el seixanta per cent dels beneficis. Dels beneficis que quedaven un cop l'editorial ja havia fet de sangonera. Però no devia ser així, perquè un dia va trucar-li, per la seva gran sorpresa, una veu femenina suau com el vellut i potent com un tro.

- Senyor Samsa?
- No, s'equivoca.

Es va desanimar força de que no el busquessin a ell. Li havia semblat una veu preciosa, com radiofònica, i va pensar que la noia que la posseïa devia tenir unes cordes vocals tant magnífiques com una arpa gegantina. Després, alguna cosa el va inquietar. Va arrufar les celles i es va dirigir cap a una de les piles de llibres que servien

de tauleta de nit. Sota uns quants volums d'enciclopèdia va trobar un llibre que ell mateix va escriure feia massa temps: *L'últim dinosaure*, d'èxit discret, per dir-ho d'alguna manera eufemística. Va observar el nom de l'autor que hi havia escrit amb lletres daurades i petites a la part inferior de la coberta: G. Samsa. L'originalitat de posar-se pseudònims la va perdre quan va presentar el seu catorzè original a unes quantes dotzenes d'editorials de poc nom.

Va somriure: la veu femenina el buscava a ell. El somriure es va fondre com una ciri a l'avern. Es va penedir d'haver penjat tant ràpid, de no haver-li dit: "esperis un moment, que ara l'avisó" i haver simulat una veu diferent, fer-se passar per en Samsa, convençut que ho faria molt bé. Va esperar uns minuts davant del telèfon. De vegades, perquè som humans i com a tals caiem més de dues vegades amb la mateixa pedra (pura genètica), ens tornem a equivocar al marcar el número de telèfon, tot i anar lleugerament més amb compte amb la coordinació dels dits.

Va tornar a trucar al cap de dos dies, quan, segons els experts, es comença a perdre una mica l'esperança. Quan va sonar, ja sabia que era ella i per això va deixar sonar una mica el telèfon, per fer-se pregar una mica. Va pensar que era la criatura més cruel de la terra fent-la patir d'aquesta manera. Es va quedar esperant, mirant el telèfon que algun moment passat de la seva història va ser vermell, però que ara, de tant descolorit s'havia convertit en rosa. El que a ell li va semblar una eternitat o dues, potser van ser un parell de trucs comunicant.

- Ets tu?- va dir la veu femenina, amb un to de veu que semblava que demostrés que sabia perfectament quina era la situació: que sabia que s'havia esperat per agafar el telèfon, i que sabia que havia estat esperant amb candeletes que el tornés a trucar. Com en saben les dones.
- Sóc jo.- va dir en Vladimir, convençut que no mentia. - I tu?
- Jo també.
- Tu també què?

- Què jo també sóc jo.
- Quina casualitat.

Sense saber ben bé perquè, però empeses per una tensió que es notava tant que se la devien estar passant a través dels cables telefònics, van esclatar riallades. Després, la conversa va resultar encara més estranya i incomprendible.

- De què rius?- va preguntar la veu femenina, amb una rialla enganxada a la gola com una amígdala inflamada.
- No ho sé... de tot.- contestà en Vladimir sense saber ben bé que volia dir.
- De mi?!
- No...! I tu?
- Sí!

La veu femenina va resultar ser (ho va descobrir després d'unes quantes trucades més, que cada vegada es feien més habituals) la Marina Novikova, una lectora de *L'últim dinosaure*, que va quedar captivada per l'argument. A en Vladimir li hauria agradat ser un escriptor una mica més inaccessible, més llunyà, més mediàtic. La Marina va explicar-li que només acabar de llegir l'última paraula del llibre va anar a l'editorial per demanar com es podia posar en contacte amb l'autor. Li van donar el número de telèfon i l'adreça sense gaires gaires escarafalls. Això va desanimar una mica l'escriptor frustrat. Ja no venia d'aquí.

Un dia, en Vladimir va anar a baixar la brossa, massa poc conscienciat del fred. Quan va arribar al carrer, se li va glaçar el cervell, i, com que en aquests casos només es pot pensar en oracions simples, se li va passar pel cap entrar, pujar, i dormir. Va entrar a la porteria com un llampec. Va sorprendre-li una silueta movent-se prop de la barana. Potser algun gat s'havia refugiat aprofitant que s'havia deixat la porta oberta. No li feien res els gats, però aquella olor felina era molt diferent. S'hi va acostar una mica. Era un gat gegantí, com de metre seixanta. Com dues grans pantalles de televisió, dos vidres resplendien sobre els ulls, i reflectien la finestreta de la porta del bloc de pisos, duplicada. Llavors, com si fos un intermitent, es va il·luminar un punt vermell i roent la fosc. En Vladimir va palpar la paret, esperant trobar l'interruptor. La silueta va exhalar

un alè de tabac que el va fer tossir un parell de vegades. Aquella manera de sospirar va resultar-li familiar.

- Ets tu?- va preguntar, aclucant els ulls per intentar distingir algun tret distintiu de la silueta.
- Espero que sí.

Era ella, era la veu.

Com una gata vella, va començar a empènyer-lo suaument cap a la porta. Van caminar l'un al costat de l'altre sense dir-se res. En Vladimir la mirava com un somni. Cada

vegada que passaven per sota un fanal, desitjava sempre veure-la així, plena de llum. I quan s'acabava el tram il·luminat, accelerava una mica el pas per poder-la tornar a veure al següent fanal. Com que no mirava el terra, va estar a punt d'ensopegar ben bé mitja dotzena de vegades. La Marina Novikova era menuda, de pell blanca com la llet merengada. Tenia rínxols petits com cargolins entremaliats que li acariciaven el clatell gairebé volent-lo estrangular. El nas, petit i rodó, no podia suportar massa el pes de les ulleres rodones, i de tant en tant, graciosament, s'apuntava amb el dit índex per pujar-se-les fins a nivells òptims.

No es deien res, i tampoc sabien que dir-se. Ell només la seguia. Ella caminava amb un pas lleuger, gairebé fent saltirons sota els fanals. El carrer estava massa desert, i les passes ressonaven com timbals en un auditori ple de burgesets massa tocats i posats. Van arribar a una persiana abaixada que la noia va picar tres vegades mentre somreia a en Vladimir. Ell va pensar que havia de dir alguna cosa.

- Marina...

Però la persiana obrint-se va tallar qualsevol intent de comunicació.

- Ajup-te- va dir-li misteriosa.

Es van ajupir i van passar per sota la persiana instants abans que es tornes a clausurar. A dins, hi havia l'infern, un local il·legal. Tota la sala feia tanta olor de vodka que es devia filtrar per la pell i un cop fora devia ser impossible acostar-se a un llumí, un munt de gent saltant al centre es donaven empentes i s'abraçaven com esperitats per algun afer maligne, una barra improvisada donava servei als sedents, les parets ocupades per els que volien un suport vertical per a pràctiques afectives i els banys per als que volien conèixer-se amb més profunditat.

En Vladimir es va mirar la Marina com si l'hagués portat a la gola del llop, però no li podria haver dit perquè hi havia un so elèctric i ballable que, de tant, fort, calava endins i aturava les cordes vocals. Va voler dir-li que no bevia, però quan ho va voler intentar, ja li havia entaforat un got a les mans i trincaven. L'operació es va repetir diverses vegades, entre empentes alienes, moviments de maluc de trajectòria incalculable, mirades furtives alimentades per l'alcohol, de paraules a cau d'orella que amb prou feines tenien sentit. Ella s'acostava i li deia: "llit", ell s'hi tornava i li deixava anar "pit", i ella que "dit", i ell que "mig", i ella que reia, i ell que li hauria encantat escoltar-la. I quanta electricitat! Cada vegada que la Marina s'acostava, descàrrega elèctrica brutal. El va agafar de la mà i el va portar una mica enllà de la sala. Ell va fer que no amb el cap, per escapar-se de ballar. Però ella ja hi era, i movia les cames infernalment. Ell s'hi va acostar i la va acostar tant a ella que la va sorprendre. Ballaven alguna cosa amorfa que s'havia inventat fa molts mil·lennis. El vodka feia anar els seus caps d'una banda a l'altre com si no tinguessin cervicals, i cremaven per dins. Ella es va aferrar al seu coll, i en Vladimir la va notar tant a prop i ardent que li va semblar que es convertiria en còctel molotov en un moment o altre. Ell es va incendiar més aviat del que es pensava.

El va despertar una punxada a l'estómac quan estava somiant que el perseguia una anaconda gegant. En Vladimir va intentar obrir els ulls, i ho va aconseguir al cinquè intent. Quan va incorporar el cap, tota l'habitació es va precipitar cap a ell. Va ser un dia nefast, exceptuant la presència de la Marina, que va inundar l'habitable com un gran tsunami.

La va trobar asseguda a terra, embolicada amb una manta com un cuc de seda i fent sortir les mans per aguantar una llibreta maltractada i un llapis que havia quedat massa curt. S'havia aturat d'escriure a mitja paraula i mirava, estirant una mica el coll, com nevava per la finestra. En Vladimir va estar mirant-li aquella porció de coll una bona estona, i va pensar que seria fantàstic tenir la certesa que aquella nit se l'havia passat fent-li l'amor. Però sabia que no era així, que ell va arribar a casa mig inconscient i que ella, dòcil, el va posar al llit i es va quedar adormit més aviat del que hauria volgut.

Quan ella es va adonar que la mirava, va mostrar-li un ample somriure bàrbar. Ell amb

prou feines tenia ulls per mirar-lo tot.

- Vols un cafè?

En Vladimir gairebé se la menjava. La Marina pujà al llit i s'assegué sobre la manta. En Vladimir va passar un dit per un colze d'ella, per la pell tant suau de bon matí. El diplodocus de l'estora va estirar una mica més el coll per veure que passava, i és que quatre sospirs molt forts l'havien despertat. Un mamut, que tenia més bona vista perquè està sobre la pila de llibres que fan de tauleta de nit, tapava els ulls de la seva cria, perquè no veiés cap on es dirigien maliciosament els llavis de la Marina. L'homínid

de l'estanteria s'havia excitat de veure els malucs d'ell, movent-se al compàs d'un rellotge, i es mirava la companya del costat fent-li propostes il·lícites. I una tiranosaure que fa temps que està soltera, enveja la potència sexual de la Marina, que no para quieta. L'incendi és tant gran, hi ha tanta flama, que els ous de la velociraptor s'han covat de cop. I tots, es miren atònits l'explosió generada per la invasora, pura dinamita. Un triceratop que es mirava l'escena des del capçal del llit va ser el més mal parat: es va haver d'agafar a un clau de la paret per no caure amb els embats de l'amor, i va quedar esquitxat de metralla després de la gran explosió.

Encara al llit, es van fer preguntes aleatòries sobre circumstàncies intranscendents de la vida. En Vladimir va explicar-li que estaven a punt de tallar-li el coll si no escrivia més novel·les.

- Ho diu en el contracte que et tallaran el coll?
- No ho descarto gens.
- No ha de ser tant difícil, només és escriure.
- Tu em faries de negre, Marina?

La Marina va mirar-lo juganera i divertida.

- Quina mena de fantasies tens tu?!
- Marina!

I van començar a riure tots dos, i a fer-se pessigolles. El triceratop va caure al llit, i la Marina se'l va clavar a l'esquena. El va treure d'entre els llençols i se'l va mirar gairebé posant-se'l a la punta del nas.

- Em puc quedar aquí amb vosaltres?

- Amb mi i els dinosaures?
- I aquell australopitec d'allà. Com és diu?
- Stalin.

La Marina va esclatar amb grans rialles, que la feien tancar els ulls i donar voltes al llit. En Vladimir la va acompanyar una estona.

- Llavors, què? Et quedes a canvi de fer-me de negre?
- Sí

Van acordar que la Marina es traslladaria el més aviat possible, i que posarien noms a tots els dinosaures, mamuts i homínids, com si fossin les seves criatures.

Aquella nit, la Marina, va trucar-lo, quan estava en el llindar del somni. En Vladimir va allargar el braç i es va posar l'auricular a l'orella.

- Dorms?
- Dormir és de dèbils.
- Et vull preguntar una cosa...- va dir la Marina amb un to gairebé infantil.
- No m'enganyis, tu ja saps com es fan els nens...
- Va, Vladimir...
- Digues.
- Al llibre dius que al món existeix una raça especial, una raça de gent superior, poderosa... Tu creus que existeixen?
- Clar.

En Vladimir s'estava quedant mig adormit i no es va adonar que la Marina va ofegar un petit crit i que, potser, va anar acompanyat d'un petit bot. Si en Vladimir hagués estat prou atent hauria pogut escoltar que el cor de la Marina es va accelerar una mica.

- Marina, és un relat. Transcriu mentides i m'invento veritats.
- Com el Gran Creador?
- Una miqueta... Però tu saps allò de, "i al setè dia descansà"?
- Gènesi?
- Sí. Doncs per mi cada nit és com el setè dia.
- Ja entenc.

- Gràcies.
- Bona nit.

En Vladimir va penjar el telèfon convençut que alguna cosa havia anat diferent de les altres vegades que s'havien trucat. I ja no va poder dormir. Va agafar *L'últim dinosaure*, que estava a terra al costat de les sabatilles i d'un diplodocus pasturant pacíficament per l'estora. El va començar a llegir, arraulit amb una manta contra la paret, com si fos un llibre desconegut per ell. La bombeta de sobre el llit, parpellejava una mica amb els sotracs afectius de llit dels inquilins del pis del costat. Res impedia, però, que en Vladimir desenganxes els ulls del llibre, que gairebé podria haver recitat de memòria d'una sola tirada.

L'últim dinosaure estava protagonitzat per un historiador que és abduït per uns extraterrestres deu vegades més intel·ligents que qualsevol forma de vida terrestre i que li és rebel·lada el gran secret del món: el funcionament del poder. Segons els marcians, que gaudien d'un parell de dotzenes d'extremitats més, el poder no és humà, ve donat per forces extraterrenals i només afecta a éssers seleccionats prèviament. Els marcianets contribuïen en la selecció, la majoria de vegades aleatòria, de les atribucions de poder als terrestres. Ho feien per un sistema infal·lible de transmissió que no van detallar-li. També van explicar-li que, com que amb anterioritat havien trobat problemes per distingir els humans als quals els hi havien atribuït poder i els que simplement semblava que el tinguessin (perquè la línia entre l'exercici del poder i de la imbecilitat balla una mica la samba), van decidir marcar físicament els elegits amb una sèrie de marques identificadores als incisius superiors dels individus.

L'historiador, de nom Dimitri, passà els següents dies de l'abducció replegat en si mateix i fins i tot accedí voluntàriament a passar els dies en un sanatori per a malalts mentals. Finalment, es va dedicar, obsessivament, a trobar les entitats humanes que havien estat escollides per gaudir i patir el poder. Al cap de pocs dies, després d'unes quantes converses, va descobrir que el director del sanatori tenia una sèrie de foradets als incisius superiors. "Què li passa a les dents?" Li preguntà un dia. "No res, una càries". Però hi havia un home al món que sabia la veritat sobre aquella misteriosa "càries". Després d'això, va anar molt més enllà. Potser massa. Es va posar a

investigar com un boig fins que va descobrir que personatges tant importants com Sòcrates, Jesús de Natzaret, Elvis Presley o Hitler també posseïen “la marca”. El primer personatge important que va descobrir que era un portador del poder fou Cristòfol Colom. Al sanatori compartia habitació amb un personatge que deia que tenia la sort i la desgràcia de poder parlar amb els esperits que ja han passat comptes amb Creont. Una de les vegades, va jurar i rejurar a en Dimitri que havia contactat amb el metge jueu que un dia va visitar a Cristòfol Colom per un mal de queixal per ritus que li era prohibit detallar, i que afirmava que el descobridor tenia uns incisius marcats per algun tipus d'hàbit alimentari que se li escapava. Després d'aquest van venir un munt de personatges més que s'estenien en un llista inacabable. I com més personatges descobria que eren portadors de la marca més boig es tornava l'historiador. Fins i tot va escriure un llibre d'extensió delirant que defensava la teoria que les dents trobades de tiranosau també incorporaven aquesta marca especial.

Un dia, en Dimitri va notar que se li eixugava la vida, i el van portar a casa perquè morís en família, tot un detall. Va voler fer un últim sopar, gaudir del plaer de l'excés. Es va menjar Stroganoff fins que va estar a un mos de rebentar. En acabar, fa fer un rot que va fer tremolar el món sencer i d'altres si, com afirmen els bojos i els savis, n'hi ha. Com si s'hagués tret un pes del damunt, es va notar una mica més viu, com revifat, i va tenir la certesa que no es moriria, almenys de moment. Se li havia quedat un tros de carn entre les dents que es va disposar a treure amb els dits sense contemplacions quan va topar amb els incisius superiors... Tenia la marca. Ell tenia el poder de conèixer el secret del poder. A l'instant, un infart el va fulminar. Fi (òbviament).

En Vladimir va tancar el llibre pensant que era una de les coses més ridícules que havia llegit mai. Uns segons més tard va recordar que ho havia escrit ell.

Al la tarda van anar a fer el cafè al bar de sota el bloc de pisos, que el feien força dolent, però era barat. Es van asseure l'un davant de l'altre i es van somriure sense dir massa cosa transcendent. Ella, gairebé de seguida, va treure la llibreta de l'abric i la va posar sobre la taula. Es va posar a escriure com una posseïda per algun esperit entremaliat, sense treva, sense rectificar, a raig. En Vladimir es va espantar de la velocitat que agafava cada cinc línies, un prodigi. En un moment donat, en Vladimir va

pensar que la Marina li diria alguna cosa, però només va aixecar el cap per demanar un cafè ben carregat, i es va tornar a enfonsar a la llibreta. Només se li veien els rinxolets curts, que per alguna estranya raó capil·lar, s'havien esvalotat i corrien juganers pel crani. De tant en tant, s'apujava les ulleres amb la mà que quedava lliure, sense deixar d'escriure. Quan van portar el cafè, va estirar un braç i el va arrossegar fins a ell i només va aixecar lleument el cap, amb les ulleres gairebé a la punta del nas, per somriure una mil·lèsima de segon. No va parar fins que va acabar allò que escrivia. Per a en Vladimir, descobrir que la Marina també escrivia va ser una llosa caient de cantó sobre el seu entrecuix, va pensar que ella ho faria trenta o quaranta vegades millor que ell. Des de l'altre costat, i amb penes i treballs, de tant en tant podia llegir alguna paraula: "camp", "ovni", "feredat". Tot semblava tenir una estranya lògica de relat de ciència-ficció fins que va veure escrit el seu nom: "Vladimir Bogdanov". Això el va sorprendre tant que gairebé escup tot el cafè de la boca a la Marina.

Va desviar el cap cap a la barra, per fer temps, i va descobrir un alemany que bevia cervesa com si no hi hagués demà amb la seva dona, i reien esperpènticament amb les galtes roges. En Vladimir va quedar en silenci sepulcral fins que va acabar d'escriure. Llavors, la Marina va tancar els ulls, amb el cap enrere, deixant veure la mossegada al coll de feia poques hores, i sospirant greument. Es va aixecar a poc a poc, i es va posar aquella bufanda de color vermell que la feia tant bonica. Com si amb això haguessin tingut la conversa més completa del món, va agafar la cara d'en Vladimir amb les dues mans i li va fer un petó.

– Tens gust de cafè i de paraules contingudes.

En Vladimir va quedar anul·lat. Ella va fer una petita rialla que va sortir de més endins del que es pensava i va acostar-li la llibreta. I va marxar.

Després de veure-la marxar per la porta, tota abrigada i fent saltironets, va agafar la llibreta que gairebé no s'aguantava. Va començar a llegir i només a la segona frase ja el va envair una tristesa absoluta. La Marina era excepcional, tenia un domini de la llengua (en el mal sentit, ho havia comprovat en escriure) que ell no tenia previst assolir en la vida, tenia un estil per enllaçar situacions que feia posar-se a aplaudir, tenia una imaginació que superava la de qualsevol ésser humà. Era bonica i destructora.

Va llegir-se tota la llibreta, que estava farcida de relats, i es va adonar que tots els personatges es deien Vladimir Bogdanov. Això el va molestar una mica, ell no li havia donat permís per inventar-se una història sobre ell. Però el que més el va inquietar és que, d'una manera o d'una altra, en tots els relats algun Vladimir acabava mort o en estat vegetatiu. El primer, per exemple, acabava mort fruit d'un incendi d'unes espelmes en un sopar romàntic. Morien atropellats pel seu propi tallagespa, menjats per una tribu de caníbals, envestits per una demolidora en un desnonament, atacats per éssers extraterrestres que viatjaven en el temps...

Tornant cap a casa, en Vladimir va pensar que l'estava matant de debò, que l'estava anul·lant, que ja no pensava en res més que no fos la Marina. Quan va arribar, ella estava llegint *Déus, tombes i savis* al terrat del pis, aguantant el fred i la nevada amb una mica de sol que treia el nas darrere d'un núvol trist. I per aconseguir arribar a aquest llibre, la Marina havia hagut regirat tots els altres centenars de llibres que vivien al pis sense pagar lloguer. A en Vladimir li va semblar un saqueig en tota regla.

- Perquè m'has de matar?
- Què vols dir?- va dir la Marina passant un dit per la pàgina oberta del llibre.
- Als relats, perquè sempre moro?
- Ah! No ets tu.- va fer alleujada.
- Ja, però perquè ho fas?
- Perquè ho puc fer. Puc fer miques la humanitat sencera si em dona la gana.

En Vladimir va semblar-li la cosa més lascívia que li havien dit mai. Va agafar el llibre de les mans de la noia i el va encastar contra la paret de l'habitació creant un halo de pols que els va embolcallar. Amb el determini propi dels necis, va decidir que faria alguna cosa al respecte. Ella, estava més bonica que mai. Feia molt fred, i entaforava el nas a la bufanda de llana de color vermell que li feia joc amb les galtes que havien quedat a la intempèrie. La Marina, lluny de sentir por, es va aixecar altiva i va entrar a l'habitable tancant la porta darrere seu. Amb quatre graciosos saltirons es va treure la neu i el fred de sobre. Uns quants floquets van caure a les rajoles del pis de Vladimir. Descordant-se a poc a poc l'abric, botó a botó, va fer-li un petó al nas d'ell. Quan Vladimir va mirar els flocs de neu de terra, ja s'havien fos. I ell, una mica, també.

- No m'agrada que em matis
- Però tu ets ben viu.

La Marina ho va dir amb tanta tendresa que el va deixar sense argument.

- Marina, no m'agrada aquesta història.- Va esclatar en Vladimir, amb violència excessiva, incrementada per la impotència de no veure com surten les paraules. I li va allargar la llibreta amb una mà tremolosa, temorós de trencar tot l'encanteri que s'havia generat.
- No estem parlant dels meus relats, oi?- va dir ella acariciant-lo el rostre, amb un dit fred com el gel.

En Vladimir va arronsar les espatlles, incapaç d'articular qualsevol paraula amb un sentit transcendent.

- I ara que podem fer?- fa ella, conciliadora.
- No ho sé, què es fa en un cas com aquest?
- Esborrar?
- Podem esborrar?
- Sempre es pot esborrar.
- I després què?
- Després queda en blanc.
- I podem tornar a començar... no?
- Vols que tornem a començar? Però tornar a començar de veritat, eh.
- Sí.

I es van abraonar l'un contra l'altre com si es tractés d'una justa, com si es volguessin travessar l'ànima. En Vladimir va pensar que no l'havien mirat mai així, com si l'estimessin de veres. La Marina li agafà les mans d'ell i les posà sobre la seva cintura. Amb un sol moviment de còccix, la Marina hauria fet perdre de vista el món a qualsevol home de seny. I l'agafava pel coll, gairebé escanyant-lo i es balancejaven, ballaven alguna cosa que no tenia música. De fet, només s'escoltava el rellotge de cuina penjat a la paret, i sense voler s'hi compassaven: tic (cama dreta), tac (cama esquerra), tic (dreta), tac (esquerra), tic, tac, tic, tac... Per sota el pis passa una moto amb el seu brunzit d'abellot sinistre, però no perden el ritme, perquè alguna cosa per dins, que devia ser el cor, s'havia compassat: tic-bum, tac-bum, tic-bum, tac-bum... I aquella olor seva com de mandarina accelera una mica el rime de Vladimir, i ella, dòcil, el torna a posar al compàs. I llavors, s'adonà que la Marina tenia els ulls verd-posidonia, i va quedar inundat per tot allò que li explicaven. La Marina a cau d'orella li deia coses tendres: "Veus? El món. I tu. I jo. I ja està. I cap tic-tac pot dir-me que el temps no s'ha

aturat per a nosaltres. Veus? El món. I tu, I jo. I violem el temps tant com volem, fins a matar-lo. Ja saps que som feliços, i per extensió, atroços. I saps que t'odio tant que t'estimo. I perdona si algun dia no m'he fet perdonar prou. Veus? El món, merda. Però tu i jo.”

I en Vladimir, que no volia que tot això s'acabés, veu com de cop es tancava el teló, com la Marina tancava els ulls i l'escena perdia llum. I quan els torna a obrir els ulls, són més muts que abans. Paren de ballar i es miren, com si la cançó s'hagués acabat. De fons, encara s'escolta el rellotge immortal. La Marina agafa la mà d'ell, que havia aferrat amb pegament a la seva cintura, i l'estira amb suavitat cap a la porta. En Vladimir fa ulls de nen petit trist, però ella el convenç fent-li ulls. Baixen les escales d'una en una, l'un al costat de l'altre. Ara el peu dret, ara l'esquerre, dret, esquerre, dret, esquerre... Arriben a la porteria molt abans que en Vladimir voldria. I es van posar a caminar com empesos per una força extraterrestre que els menava cap al seu destí.

Quan s'adonà d'on eren, l'arquitectura ja li estava dient a crits que havien arribat a un lloc màgic. La Plaça Roja de Moscou s'estenia com una catifa de benvinguda, i els maons vermells dels edificis anunciaven una mort llunyana, la sang coagulada.

- Què hi fem aquí?
- Avui hi ha pluja de meteorits.

Si les nits eren negres, els va semblar que aquella s'havia enfosquit una mica més i tot semblava embolcallat en una mortalla on hi havia bordat un adéu. Les corbes de la basílica de Sant Basili semblava que aprofitaven la nit per ballar una dansa macabra. La Marina es va mirar la plaça com si fos el món sencer al seus peus.

- Què bonica- va dir

I en Vladimir, que no podia veure res més que aquells rínxols entremaliats, va respondre intentant capbussar-se en els ulls de posidònia de la Marina.

- Molt.

La pluja de meteorits va començar al cap de pocs minuts. La Plaça Roja es va il·luminar com mai la història ho devia haver fet mai. Davant dels seus ulls, arcs de llum construïen les voltes d'un sostre basilical.

I es miren tots dos la plaça, com un gran mirall de la humanitat. I hi veuen grans grans pensadors genials, grans poderosos cruels, grans atrocitats, grans victòries, grans

derrotes,... I ells, petits, asseguts mirant com passen els ferotges meteorits. La Marina jugava amb les formes i els color de la basílica, i en Vladimir observava les ombres moribundes de les banderes nazis vençudes, davant el mausoleu de Lenin.

I, com si li hagués llegit el pensament, la Marina parla.

– Nosaltres no sabem que és la derrota, oi?

I ell sent que tots els humans de la història l'empenyen cap als llavis de la Marina, i per les seves ulleres rodones, com una revelació, hi passen terrible meteorits d'un vidre a l'altre. Li acaricia els rínxols, que són tant suaus com s'havia recreat en les estones de la seva absència, i hi acosta els llavis amb una set animal. Ella no tanca els ulls, se'l mira amb els seus ulls de posidònia i es deixa fer. En Vladimir recorre cada bri de llavi, tota la boca, i pensa que aquell seria el seu millor mausoleu, que voldria morir allà dins. Sentien retronar l'ona expansiva dels meteorits molt endins. En un segon, però, tot es va esvaïr de la manera que només es poden esvaïr les coses més sublimes. En Vladimir va passar la llengua dòcilment per les dents de la noia. Quan va arribar la dentadura superior, als incisius amb rugositats, una espurna elèctrica se li va encendre al cervell. La Marina es va separar violentament d'en Vladimir, i va veure terribles meteorits aproximant-se per les ulleres. En Vladimir ho va entendre tot com si ara, de sobte, veiés el cràter de tot plegat. Ella era tant poderosa, que el món sencer es vinclava als seus peus. Va ser el Judes més dolç que l'havia besat mai.

Quan en Vladimir va despertar va notar un rínxol que torturava la seva orella. Es va incorporar bruscament, i va descobrir que era una fulla de pomer. Va mirar al seu voltant, alterat. Tot destruït. Tot el que un dia van ser les llars preuades de les persones, ara runa. To el que un dia van ser les vies de comunicació que ens apropaven, ara runa. Tot el que un dia ens va servir per trobar-nos com a éssers sociables que som, ara runa. Tot el que un dia vam anomenar vida, ara runa. No hi havia ni un bri de vida humana, ni un bri d'aquell sentiment que vam anomenar humanitat. Res. No hi havia humans, no hi havia cases, no hi havia aliances, no hi havia tombes, no hi havia Plaça Roja, no hi havia món. Només el cadàver de tot això als peus de Vladimir, que no podia abastar la magnitud de la tragèdia.

I llavors, gènesi: aparegué ella, triomfant sobre el firmament, amb la seva llibreta

maltractada posada dins els pantalons. I les seves ulleres massa grosses, que dirigien els rajos solars cap als ulls de Vladimir.

– Ara, tornem a començar.

Ella era deliciosa i perillosa com una garota.

M. Novikova, 20 d'agost de 2013.